

Η ΓΕΡΟΝΤΟΚΟΡΗ

Δημοσιεύτηκε στην εφημερίδα “Ο Εργάτης”, Βόλος 20 Φεβρουαρίου 1910

Η ζωή εδόθη δι' όλους.

Διά καθετί που κινείται και αισθάνεται, από του εντόμου μέχρι του φυτού και πέραν του φυτού μέχρι του ανθρώπου.

Μία αιωνία εξέλιξις του ότι υπήρξε και του ότι υπάρχει και μία αιωνία ωραιότης αισθήσεως η οποία σπεύδει να αισθανθή έστω και αν γνωρίζη ότι θα αποθάνη.

Και όμως, ο νόμος αυτός ο φυσικός και αναλλοίωτος, η δύναμις αυτή, η καθιστώσα τον άνθρωπον υπέρτερον του ζώου κατέστη συχί δικαίωμα των πολλών, αλλά προνόμιον των ολίγων.

Η ζωή εν τη κοινωνία ήδη διαμοιράζεται ως τα φέουδα των αυθεντιών του Μεσαίωonos.

Έσωθεν του μεγάρου και έσωθεν της καλύβης, κάτω της στέγης του αγρότου και εντός της οικίας του αστού, πανταχού τέλος όπου η εσθής γυναικός κινείται, στενάζει το μεγάλο ανθρώπινο δικαίωμα.

Κόραι άνευ μνηστήρος και άνευ έρωτος εις ηλικίαν καθ' ην η στοργή του πατρός και της μητρός δεν είνε πλέον αρκετή όπως άλλοτε.

Άγαμοι.

Όντα άνευ καρδίας και άνευ ιδίας ψυχής, αγάλματα ή και ξόανα της μωράς μοιρολατρίας των γονέων των.

Ημέραι και ώραι και έτη ολόκληρα παρέρχονται άγωνα και πικρά, με την μονοτονίαν της δαντέλας και του κεντήματος τα οποία στοιχίζουn τους ευγενέστερους χυμούς του σώματος.

Κύπτουn...κύπτουn!...

Οφθαλμοί λάμποντες και σώματα νεαρά εσκόρπισαν σταγόνα προς σταγόνα την δρόσον του εφήβου αίματος.

Η προίκα συνετελέσθη.

Κύματα πανίων οδοντωτών και πεποικιλμένων φυλάσσονται θρησκευτικώς εις τας θήκας των. Φυλάξατέ τα.

Είνε τα σάβανα μια νεότητος η οποία κηδεύεται επί των πτυχών των.

Αφήσατε τα υφάσματα λευκά και ελεύθερα και αγνά και ανοίξατε τα παράθυρα να πνεύση ο άνεμος της ζωής.

Να εισέλθη το φως και ο γέλως εις τας λευκάς δούλας των προλήψεων.

Και ας θραυσθούν τα καθίσματα που κυρτώνουν και μαραίνουn.

Αι χείρες επλάσθησαν, όχι μόνον δι'εργασίαν, αλλά και δι' ασπασμούς και αι χείρες της νεανίδος επλάσθη σαν το πρώτον δια τον δακτύλιον της ευτυχίας της.

Εστερημένη του ιδίου εαυτού της, μόνη, κατάμονη, μέσω όλης της οικογενειακής συγκεντρώσεως.

Η κόρη υπήρχεν, αλλά δεν υπάρχει πλέον.

Ο χρόνος, εκδικητής της φύσεως, σφραγίζει αυτήν με την ανεξίτηλον σφραγίδα του.

Γεροντοκόρη. Νύμφη λησμονηθείσα ανύμφευτος.

Φάσμα της άλλοτε, και ερείπιον του παρόντος.

Τις θέλει εκδίκηση αυτήν δι' ότι απώλεσε;

Και ποιος θα είνε ο ένοχος εκείνος απολογητής τόσης νεότητος που επήγε χαμένη;

Ουδείς εννοεί, ουδείς αισθάνεται όπως αυτή και ουδείς φιλοξενεί την ψυχήν της δια να κλαύση τουλάχιστον μετ' αυτής.

Γονείς, κοινωνία, προλήψεις, χρήμα, τα πάντα συνώμοσαν εναντίον της.

Το αίσχος της αγαμίας, επίσης μέγα ως το της απωλείας, της τιμής, ουδένα εκπλήττει.

Η συνήθεια, ιδού το παν.

Και όμως η κόρη το παν εθυσίασεν υπέρ της τιμής εκείνης.

Της μεγάλης αυτής λέξεως, η οποία επλάσθη μόνο δι' εκείνην.

Και ενώ η κόρη συντρίβεται και θνήσκει υπό το βάρος της, οι λοιποί οργιάζουn ανενόχλητοι εορτασταί της ζωής.

Ας κρημισθούν λοιπόν τα ψευδή είδωλα των λέξεων, όταν η αξία των έχει απολεσθή προ πολλού, όταν η καλλονή μεταβάλλεται εις μούμιαν και όταν υβρίζονται τα μεγάλα Ελευσίνια της φύσεως. Γεροντοκόρη.

Κόρη οπού και γραία.

Ποτέ ερωμένη, ποτέ σύζυγος, ποτέ μήτηρ.

Εν τίνι δικαίωματι επιβάλλεται ο βδελυρός και άνανδρος αυτός βιασμός των αισθήσεων και η θυσία του έρωτος, της χαράς, του ενστίκτου;

Άνθρωποι έχοντες δούλην την καρδίαν των και ψευδείς συνθήκας επί της ψυχής των ξεσχίζουν τους λευκούς πέπλους του Υμεναίου των.

Συντρίβουν τα χρυσά μνήστρα τα οποία η γην εξήγαγεν εκ των σπλάγγων της ίνα ενώση τους εκλεκτούς της.

Τα ζώα ανώτερα ημών εκλέγουν τα ζεύγη των.

Ιεροφάνται αθώοι του μεγάλου ενστίκτου της δημιουργίας.

Μεθούν την μέθην της ζωής και γεννώνται ίνα αποθάνουν ευχαριστημένα υπό την μάχαιραν.

Ο δε άνθρωπος εκριζώνει με αμφοτέρας τας χείρας το δένδρον της ευτυχίας του και αποξηραίνει τους χυμούς του.

Όλη η νεότης και όλον το σφρίγος του είδους του καλείται εις την εκμηδένισιν και τον θάνατον.

Οφθαλμοί άτονοι και πρόσωπα φέρονταστας σκληρά, γραμμάς τις οποίας χαράσσει το ανικανοποίητον αίσθημα.

Κάτω της στεγνής επιδερμίδος, εν προς εν τα ευγενέστερα κύτταρα εξέπνευσαν.

Ιδού αι μύρια ρυτίδες χορεύουσαι την ballade της παρακμής.

Η κόρη παρεδόθη ανίσχυρος.

Ο λευκός εχθρός της αλιεύει ανενόχλητος τα πυκνά κύματά της.

Το παν ετελείωσεν πλέον.

Η παρθενική ύπαρξις βαδίζει τον κρημόν των ετών της.

Αδιαφορία, εγκατάλειψις και λήθη περιστοιχίζει την άλλοτε λατρευομένην και θαλλούσαν.

Από των οικείων μέχρι των διαβατών, οι οποίοι αποστρέφουν μετ' ειρωνείας την κεφαλήν.

Και όμως ουδ' αυτοί αισθάνονται ότι είνε υπεύθυνοι δια την τύχην της διερχομένης.

Οι μεν άγαμοι διότι ουδ, εσκέφθησαν καν να την νυμφευθώσιν, οι δε έγγαμοι διότι αρκούνται εις την εγωιστικήν ευτυχία των.

Παρέρχονται ενώ θα έπρεπε να σταματήσουν αποκαλυπτόμενοι.

Ενώ θα έπρεπε ν' ατενίσουν περιδεείς γύρω των δια το τοιούτον μεγαλείον της καταπτώσεως.

Παρθένος φέρουσα καθηλωμένην την αγνότητα και πίπτουσα μετ' αυτής.

Είνε ο ρυθμός ενός ναού, ο οποίοςς κατέρρευσε χωρίς να ευρεθή χειρ να τον συγκρατήσει.

Θάλεια Χαλκιά